

În continuare, de-a lungul navei laterale nordice se înșiruie alte monumente și memoriale, dedicate arhiepiscopului Thomas Jones (mort în 1619) și fiului său, vicontele Ranelagh (mort în 1620), compozitorului și harpistului Turlough O'Carolan (1670-1738), marchizului de Buckingham și scriitorului și miniaturistului Samuel Lover (1797-1868).

Nava laterală sudică aduce un omagiu celor mai mari personalități de confesiune protestantă din secolul al XX-lea. Remarcați monumentele dedicate lui Douglas Hyde (1860-1949), primul președinte al Irlandei (1938-1945), și lui Erskine Hamilton Childers (1905-1974), cel de-al patrulea președinte al Irlandei (1973-1974).

Transeptul nordic adăpostește mormintele soldaților irlandezi morți în războaiele purtate de Imperiul Britanic în Burma, China, Egipt și Africa de Sud. Aici este expusă Ușa Împăcării (*Door of Reconciliation*), un memento al unei certe din 1492 între conții de Kildare și Ormond, care s-au luat la bătaie în catedrală, fiecare fiind susținut de câte o trupă. Contele de Ormond și-a găsit refugiu în capitol, unde s-a baricadat, însă contele de Kildare a tăiat o gaură în usa care îi despărțea și și-a vărât brațul pe

Stânga: Nava principală a catedralei

acolo, vrând să dovedească că supărarea i-a trecut și că este animat de gânduri pașnice. Ar fi putut rămâne fără braț, dar a avut noroc: contele de Ormond s-a lăsat convins de bunele intenții ale celui alt, astfel încât cei doi și-au dat mâna în semn de împăcare, ajungând într-un final la înțelegere. De la această întâmplare vine expresia *chance one's arm* – „a-și încerca norocul”, „a merge la noroc”. Vitraliile din transeptul nordic, cunoscute sub numele de Fereastra lui Iveagh, au fost realizate în 1936 de Sir Frank Brangwyn și înfățișează Biserica Mamă, venind în sprijinul întregii umanități, de la copii la bătrâni, de la săraci la bogați și de la infirmii la oameni în putere.

Monumentul de marmură al arhiepiscopului Narcissus Marsh (1638-1713), opera sculptorului Grinling Gibbons din Irlanda, poate fi văzut în transeptul de sud, alături de cel al lui Lady Doneraile, de placa închinată credinciosului servitor al lui Swift, Alexander McGee, care a murit la vârsta de 29 de ani, și de bustul poetului Charles Wolfe (1791-1823). Tot aici se află amvonul de la care a predicat Swift, precum și masca mortuară a acestuia.

Zona corului și altarului concentrează unele dintre cele mai importante monu-

Dreapta: Ușa Împăcării

mente ale catedralei: efigia de marmură a arhiepiscopului Fulk de Saundford, mort în 1271, placa care marchează mormântul lui Frederick Herman, duce de Schomberg (1615-1690), cu un epitaf atribuit lui Swift, și mai ales numeroasele monumente memoriale din alamă (*memorial of brasses*), dintre care se remarcă cele ale vicarilor Sutton (mort în 1528) și Fyche (mort în 1537) și cel al lui Sir Henry Wallop. În partea opusă a corului se află scaunul pe care a stat regele protestant William de Orania când a venit în catedrală ca să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că l-a ajutat să-l învingă pe regele catolic James al II-lea în Bătălia de la Boyne din 1690. Corul a funcționat totodată și drept capelă a Ordinului Cavalerilor Sf. Patrick începând din 1783, când a fost înființat acesta de către regele George al III-lea, până în 1869, fiind decorat cu steaguri, colfuri, săbii și alte însemne ale membrilor săi. Dincolo de altar, în extremitatea estică a bisericii sunt trei capele: Chapel of St. Peter, Chapel of St. Stephen și Lady Chapel – inițial separată de catedrală și folosită ca loc de rugăciune de refugiații hughenoti din 1666 până în 1816.

Priviți, rând pe rând, superbe vitralii ale catedralei, care se arată în deplina lor splendoare la sfârșitul după-amiezii, când razele soarelui trec prin ele, proiectându-se apoi în mii de cioburi colorate pe zidurile de piatră. Încercați așadar să vă programați vizita astfel încât să prindeți acel moment de grație. Tot în jurul aceleiași ore au loc repetiții de orgă pentru slujba de seară de la ora 17:45 (de luni până vineri, mai puțin miercuri în lunile iulie și august), în cadrul căreia puteți asculta și celebrul cor al catedralei.

Vitraliile de pe latura vestică a catedralei înfățișează 39 de scene din viața

Sf. Patrick, începând din momentul când a fost luat în robie și adus în Irlanda și, trecând prin încercările la care a fost supus aici, până la misiunea de propovăduire a creștinismului pe insulă și moartea sa, de bătrânețe. Transeptul sudic adăpostește un alt vitraliu dedicat Sf. Patrick; este format din trei panouri: primul îl înfățișează pe sfânt alungând șerpii de pe

malurile insulei, cel de-al doilea îl arată cu o Biblie în mâna stângă, deasupra căreia stă Biserica, și cu un mănunchi de trifoi în mâna dreaptă, iar în cel de-al treilea Sf. Patrick încearcă să îl convertească pe regele Laoghaire.

STIATICALĂ?

Sf. Patrick, care a adus creștinismul pe insulă în secolul al V-lea, este socotit sfântul patron al Irlandei. Născut în Britania, în jurul anilor 370-380, într-o familie romană bogată, Patrick a fost luat prizonier de pirai la vârsta de 16 ani și dus în Irlanda, unde a muncit ca rob, având însărcinarea să pască oile. După 6 ani a reușit să fugă și să se întoarcă acasă. După ce a intrat în rândurile Bisericii, a revenit în Irlanda ca episcop, propovăduindu-le localnicilor creștinismul. Sf. Patrick le-a explicat irlandezilor misterul Sfintei Treimi dându-le ca exemplu trifoiul, a cărui frunză este compusă din trei foliole. Astăzi, trifoiul (*shamrock*) a devenit emblema națională a Irlandei și este multiplicat pe aproape toate suvenirile dublineze. Sfântul Patrick este celebrat în fiecare an pe 17 martie, data la care se crede că ar fi murit, aceasta fiind sărbătoarea națională a Irlandei.

Sus: Vitraliile din transeptul nordic (Fereastra lui Iveagh)